

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2011. április hó 13. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. évi február hó 4. napján kihirdetett 4.B.437/2009/43. számú ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztés főbüntetésbe beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogva tartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 3750 (háromezer-hétszázötven) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s :

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2011. február 4. napján kihirdetett 4.B.437/2009/33. szám alatti ítéletében emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlottat - mint többszörös visszaesőt - 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott előzetes fogvatartásban töltött idejének a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárásban addig felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ügyész az előbb hivatkozott elsőfokú határozatot annak kihirdetését követően tudomásul vette, míg a vádlott és védője az ítélet kihirdetésekor enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A védő - a nyilvános ülésen részletezett - jogi álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ölési szándék hiányában törvénytörően minősítette a vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének, mivel a vádlott szándéka kizárólag testi sértés okozására irányult. Ezt támasztja alá többek között a vádlott szóhasználata is (mely egyben a tudattartalmát is tükrözi, hogy a sértettet „meg fogom szúrni”, nem pedig, hogy megöli), valamint az okozott sérülés jellege.

Kifogásolta ugyanakkor a vádlott elkövetést követően tanúsított magatartásának értékelésével kapcsolatban, hogy a megyei bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a szűrást követően maga a vádlott küldte el segítséget kérni; illetve azt a körülményt is, hogy a sértett befolyásolta a vádlott akkori ténykedését, így a helyszínt az ő ráhatására hagyta el. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta enyhítő körülményként értékelni, hogy a vádlott meglátogatta a sértettet a kórházban.

A védő az alkalmazott büntetőjogi joghátrány tartamának eltúlzott volta miatt a büntetés enyhítésére tett indítványt elsődlegesen arra tekintettel, ha az ítélet tábla oszta alá eltérő jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját; másodlagosan - az előbbi alternatív indítványa negatív megítélése esetén - pedig azon okból kérte a vádlottal szemben kiszabott 10 év fegyházbüntetés mérséklését, hogy az a büntetési szabási körülmények nem megfelelő súlyozására visszavezethetően a büntetési célokkal „teljes mértékben ellentétes”. (Bf. II.193/2011/4. számú nyilvános ülésről készített jegyzőkönyv 2. oldala)

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.351/2010/3-I. szám alatti átiratában - az elkövetési idő pontosítása mellett - az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, amelyet a másodfokú eljárásban tartott nyilvános ülésen is változatlanul fenntartott.

A vádlotti és védői fellebbezések nem megalapozottak a következőkre figyelemmel.

A Debreceni Ítélet tábla a másodfokú eljárás tárgyát és kereteit kijelölő, büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) 348. §-a (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírálván az első fokú ítéletet és az azt megelőző eljárást megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabályoknak megfelelően járt el.

Az elsőfokú bíróság feltárta és értékelése körébe vonta a vád tárgyává tett tényekkel kapcsolatos valamennyi bizonyítékot, melyek között jelentkező ellentmondásokat okszerű, logikus mérlegeléssel oldott fel. Az alapulfekvő bizonyítékok tartalmával nem ellentétesek az ítéleti ténymegállapítások, a megyei bíróság értékelő tevékenységéről megfelelő részletességgel adott számot határozata indokolásában.

A rendelkezésre álló büntető iratok tartalma alapján a lefolytatott bizonyítással összhangban megállapított tényállás annyiban szorul helyesbítésre, hogy a bűncselekmény elkövetésének ideje 2008. május 5. -e helyett 2008. április 5. napja, ehhez igazodóan az ítéleti tényállásban és a határozat indokolásában az elkövetést kronológiailag megelőző, 2008. májusi dátummal rögzített események megtörténtének tényleges időpontja helyesen 2008. áprilisa.

A fentiek alapján helyesbített, mérlegeléssel megállapított ítéleti tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében nevesített megalapozatlansági hibáktól, felülbírálatra alkalmas, így az a fellebbezési eljárásban is irányadó a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében.

Az ítélet tábla megjegyzi, hogy a hivatkozott jogszabályhelyek által felállított tilalomból az is következik, hogy a megállapított ítéleti tényállást nem lehet megváltoztatni, illetve hatályon

kívül helyezni az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét több ponton támadó (a vádlott halálos eredmény elhárítása körében kifejtett tevékenységével kapcsolatos utalása, valamint az elkövetés helyszínének sértetti ráhatásra történő elhagyása), az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményének újraértékelését célzó, védelmi hivatkozásokkal ellentétben.

Az első fokon eljáró megyei bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményét a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) vonatkozó rendelkezéseinek, valamint a kikristályosodott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően minősítette emberölés bűntette kísérletének.

A testi sértés és az emberölés bűncselekménye között húzódó vékony határmezsgye miatti jogalkalmazási nehézségek mérséklésére a Legfelsőbb Bíróság által kidolgozott 15. számú irányelv I. 2. pontja értelmében esetenként, a konkrét elkövetési magatartás helyes megítélésének kulcsa annak az eldöntése, hogy mire irányult az elkövető szándéka.

Az elsőfokú bíróság jelen ügyben az irányelv nyomán kialakult ítélkezési gyakorlatnak megfelelően következtetéssel, az alanyi és tárgyi oldal ismérveinek összevetésével határozta meg a vádlott elkövetéskori tudattartamát. A védő e körben emelt kifogása miatt az ítélet tábla megjegyzi, hogy az elkövetési magatartás szubjektív (az elkövetés motívumának, a vádlott és a sértett egymáshoz való viszonyulásának) és objektív körülményeinek (az alkalmazott emberi élet kioltására alkalmas eszköznek, az erőbehatásnak, a támadott testtájának, a sérülés szúrt jellegének, a vádlott elkövetést megelőző kijelentésének) az együttes értékeléséből adódott. Az eltérő minősítésre vezető téves védelmi következtetés az elkövetést napokkal megelőző, a sértett megszurásával való fenyegető kijelentésnek, mint egy tárgyi tényezőnek a mérlegelés hatókörébe tartozó körülmények láncolatából való kiragadására vezethető vissza.

Helytálló az elsőfokú ítélet jogi indokolásában taglalt, az emberölés privilegizált esetének (a Btk. 167. §-ában nevesített erős felindulásban elkövetett emberölés szerinti minősítésnek), valamint a Btk. 17. §-a (4) bekezdése szerinti maradék bűncselekmény alapján történő felelősségre vonás elvetésével kapcsolatos megállapításai.

A büntetés kiszabása körében az első fokú bíróság hiánytalanul - a büntetés kiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. Bkv- ban foglaltakra tekintettel - feltárta valamennyi súlyosító és enyhítő körülményt, az utóbbiak körében - a védő által kimaradtként hivatkozott - második tényezőként vette számba a vádlott részéről tanúsított megbánást. (Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.B.437/2009/43. számú ítélete 19. oldalának 3. bekezdése) Azokat súlyuknak megfelelően egybevetve határozta meg a kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát, mely joghátrány az ítélet tábla szerint is arányban áll a vádlott bűnösségével, az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával, valamint a Btk. 37. §-ában felsorolt büntetési célokkal.

Ehhez kapcsolódóan az ítélőtábla rámutat arra, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra való veszélyesség igen magas foka - többszörös visszaesői mivolta, a bűnügyi nyilvántartás tartalma szerint a hivatkozott büntetőjogi kategória megállapításául szolgáló bűncselekmények mellett a vádlott továbbiak miatti büntetőjogi felelősségre vonásának ténye - és a vonatkozó anyagi jogszabályi rendelkezések alapján nem volt lehetőség arra, hogy a vádlottal szemben kiszabott joghátrányokat enyhítse.

A fentiek alapján az ítélőtábla - a végzése rendelkező részében foglaltak szerint - helybenhagyta az elsőfokú ítéletet a Be. 371. §-a (1) bekezdése értelmében.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő további beszámítása a Btk. 99. §-ának (1) bekezdésén alapul.

A Debreceni Ítélőtábla a Be. 381. §-ának (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg a másodfokú eljárásban felmerült, vádlottat képviselő kirendelt védő díjából álló bűnügyi költség összegét, melynek viselésére a vádlottat kötelezte a Be. 338. §-ának (1) bekezdése alapján.

D e b r e c e n, 2011. április 13.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke

. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

Dr. Háger Tamás sk.
bíró

Záradék: A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 4.B.437/2009/43. szám alatti ítélete a Debreceni Ítélőtábla Bf.II.193/2011/4. számú végzése folytán 2011. április 13. napján jogerős és végrehajtható.

D e b r e c e n, 2011. április 13.

Dr. Kardos Sándor sk.
a tanács elnöke